

182

33

23

MIRANT EL FUTUR

v.

ANTIRELIGIÓ

28

Damunt el futur de la nostra terra s'alxeca una altra ombra, l'ombra d'una mà disposada a engrapar-lo sinistrament. Es la grapa ofegadora de la religió que, enterrada entre les runes del 19 de juliol, furga per a sortir altra vegada a la llum.

Hi ha una generació educada amb idees religioses. Aquesta generació és la que amb el seu alé manté encara amb vida la vella carcassa del catolicisme soterrada sota el pes enorme de les seves iniquitats abatudes.

Hi ha encara una generació educada amb les idees d'un liberalisme indefinible i ple de contradiccions, que és la que manté les esperances d'un ressorgiment catòlic.

Fou inventat ja fa anys aquell tòpic de la "llibertat de consciència". I és invocant la "llibertat de consciència" que algú ja comença tímidament a demanar llibertat per al catolicisme.

Es que la llibertat de la consciència depèn de les lleis i depèn dels actes aliens? Es que totes les consciències no són lliures si en volen ésser? Es que cada consciència, en el fons de la persona, no parla amb les paraules que vol o amb les paraules que sap? Es que els temples i les imatges i els hàbits són una consciència?

Les veritables, les úniques consciències lliures són les que no estan endogalades per cap superstició, les que no són forçades per cap veu externa, les que no són enghiades dins els ferros d'uns pensaments obligats.

La llibertat de la consciència consisteix en arrencar-nos la cadena que ens fermava des del baptisme i que ens havia anat lligant els membres aprofitant la nostra infantesa indefensa.

El respecte a la llibertat de consciència consisteix en no violar la consciència verge amb la inoculació d'unes creences preparades.

La llibertat de consciència és deixar parlar la veu interior, escoltar-la, deixar-li desenrotllar la seva dialèctica, no posar-li trabes ni cohibir-la amb imposicions.

Anar a missa i a les processons, encendre ciris, passar el rosari, no és llibertat de consciència, és llibertat de moviment.

I aquesta llibertat de moviment no creiem que s'hagi de concedir per ara ni durant molt temps. Més ben dit, nosaltres creiem que no s'hauria de concedir mai. La religió és una cosa perniciosa. Es un tòxic que afebleix els ànims, enterboleix els cervells, debilita la voluntat i prepara el terreny per a tots els enganys que els explotadors de la credulitat inventen contra el poble. La frase de Lenin retruny encara per l'univers com un crit d'alerta: "la religió és l'opi dels pobles!". I no hi ha excusa possible a favor de la intoxicació del poble.

Ara, en plena guerra contra la bàrbara aliança de la qual forma part l'Església romana, seria extremadament perillós a Catalunya patreir-se a practicar públicament el culte catòlic; i ho seria, també, després d'acabada aquesta lluita, mentre sagnessin encara les ferides a l'ànima del poble. Arran de les declaracions que feu el cap del nou Govern espanyol que deixaven esperar una possible tolerància a favor del culte catòlic, sorgiren d'algun lloc veus d'amenaça. I compremem aquestes amenaces. Si es gosés, al costat de les cases enderrocades, al costat dels hospitals on gemeguen els ferits, al costat de les mares que ploren, al costat dels refugis dels infants sense llar, obrir les portes d'una església i llançar així una provocació a l'odi concentrat del poble, qualsevol violència ens semblaria comprensible.

Potser vindrà un dia, però, passant anys, que veient l'odi una mica adormit i oblidat ressorgeixi la religió.

Cal preveure aquesta possibilitat. Cal preparar-se a combatre els efectes d'aquest ressorgiment i combatre'ls per endavant; practicar la profilaxi.

Els nuclis revolucionaris han d'organitzar ja des d'ara una campanya permanent antireligiosa. Però no una campanya de menja-capellans, no una campanya de petroli i sang i fetge— que així només aconseguiríem exaltar els convençuts, però no convèncer els equivocats—sinó una campanya doctrinària, racional intel·ligent, d'exposició de tesis i de demostracions lògiques. Divulgar el pensament dels grans renovadors de la societat. Ensenyar als homes que han de fer el bé per amor a la humanitat. Demostrar-los com la fe en el sobrenatural és una manifestació de feblesa; que l'home fort supera la por del no-ésser i accepta la mort tal com és, sense inventar històries d'altres vides per a fer-se-la menys temible; que l'home fort supera el dolor i lluita per a evitar-lo, però no implora temoregament la protecció de poders misteriosos creats per la seva imaginació espantada.

Aixó és el que cal fer. És el combat de la intel·ligència el que cal lluitar contra les doctrines fantàstiques. Però aixó continuament, permanentment; amb insistència, amb persistència i per tots els mitjans que l'època moderna pot oferir a la propaganda i a la divulgació d'una idea: conferències, mitings, cartells, premsa, llibres, ràdio. Potser caldria crear un Comitè permanent de lluita antireligiosa.

Es la convicció profunda de la metzina que conté la religió, el que ens fa parlar així. Es la certesa d'endevenir els sentiments del nostre poble, d'aquest poble català que en el curs de la història ha destruït ja per tres vegades les esglésies i els convents. Per no haver de veure mai més la resplendor dels incendis. Perquè Catalunya pugui treballar en pau, sense odís, serenament. Perquè totes les ànimes siguin alliberades del dogal negre del catolicisme i puguin volar sense trabes pels amples espais de la intel·ligència i del pensament.

Anna MURIA.

2800082